

# Скритата история на Четиридесети стих — Число седем

*Единадесет и двадесет и две*

Jeff Pippenger

2026-04-04

Данаил, глава единадесета, стих шестнадесети и стих двадесет и втори, и двата съответстват на скоро идващия неделен закон. Изпълнението на стих десети през 1989 г. доведе до Украинската война през 2014 г., както е представено чрез изпълнението на стиха единадесети в битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. Стих единадесети до стих шестнадесети е също така стих единадесети до стих двадесет и втори; следователно скритата история на стих четиридесети, както е представена в стихове единадесети до шестнадесети, е представена също и като историята на стих единадесети до двадесет и втори. Скритата история на стих четиридесети е представена в стихове единадесети до двадесет и втори.

## Глави единадесета до двадесет и втора

Тази скрита история е представена също и в глави единадесета до двадесет и втора на Битие, Матей, Откровение и „Копнежът на вековете“. Тези четири свидетелства на глави „единадесета до двадесет и втора“ съответстват на скритата история, защото скритата история представлява стихове единадесети до двадесет и втори в Данаил единадесета глава. Средището на четирите свидетелства винаги посочва знака на завета, започвайки със завета със смъртта, представен от Нимрод в единадесета глава на Битие, и завършвайки с римската блудница в седемнадесета глава на Откровение.

## Седемнадесет

С изключение на Матей, четиримата свидетели определят седемнадесета глава като средата на периода, който те илюстрират. Числото седемнадесет се среща също три пъти в трите двеста и петдесетгодишни пророчества, започнали през 457 г. пр. Хр., 64 г. и 1776 г. Две от тези линии (първата и последната) посочват средна точка, когато първата линия от 457 г. пр. Хр. завършва през 207 г. пр. Хр., а последната линия от 1776 г. завършва през 2026 г. 207 г. пр. Хр. е между битките при Рафия и Паниум, а 2026 г. е средата на мандата на последния президент на Съединените щати.

В рамките на трите линии от по двеста и петдесет години Птолемей царува седемнадесет години. Между 313 и 330 година в линията на Нерон има седемнадесет години, и има седемнадесет години между битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. и битката при Паний през 200 г. пр. Хр. Трима от четиримата свидетели в глави единадесета до двадесет и втора отбелязват точната си среда като глава седемнадесета. Следователно скритата история на четиридесети стих е представена в стихове единадесет до двадесет и две на същата глава, и четиримата свидетели в глави единадесета до двадесет и втора се съгласуват именно с тези

същите стихове. Изпълнението на всяко едно от трите пророчества от по 250 години се съгласува с една и съща история. Средата е подчертана като ориентир и е особено посочена като символ на завета и печата на Божия народ.

## **Данаил дванадесета глава**

Седми, единадесети и дванадесети стих от дванадесета глава на Даниил определят последния период от запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Седми стих посочва 31 декември 2023 г., а дванадесети стих посочва 18 юли 2020 г. Разпръсването от седми стих, което завърши на 31 декември 2023 г. и бе започнало на 18 юли 2020 г., беше представено в алфата и омегата на трите стиха с пророческо време, намиращи се в Даниил 12. Средният стих от 1 290 години определя историята от 1989 г. до скоро идващия неделен закон като 30, а след това 1 260 до края на човешкото изпитателно време. Тридесет години, представляващи възрастта на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди, и 1260 години, предобразяващи символичните четиридесет и два месеца от Откровение 13.

Двойното пророчество за 30, последвано от хиляда двеста и шестдесет години, е символ на двойното заветно пророчество на Авраам и Павел за 400 и 430 години. Средната точка на трите стиха за време в Даниил дванадесета глава представлява бунта на тринадесетата буква, като същевременно подчертава завета и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Трите стиха също се съгласуват със скритата история и прибавят още едно свидетелство за подчертаването на средната точка като символ на завета.

## **Пролет и Есен**

Към всички тези линии трябва да включим тримата свидетели на пролетните и есенните празници, намиращи се в Левит двадесет и трета глава, приведени в съответствие и съчетани с петдесетия период в историята на кръста. Там главата е двадесет и трета, което е символ на Христовото дело на умилоствение. Главата се състои от четиридесет и четири стиха, които символично представят 22 октомври 1844 година. Двадесет и втори октомври представлява 22 дни през октомври, започвайки с първия ден и завършвайки с двадесет и втория ден, като по този начин носи бележите на еврейската азбука. Октомври, бидейки десетият месец, умножен по двадесет и втория ден, е равен на 220.

В еврейския календар десетият ден на седмия месец беше Денят на умилоствението, а десет по седем е седемдесет — символ на време на изпитание. Двете хиляди и триста години завършиха през 1844 г., когато пристигна третият ангел, както бе предобразено чрез третия указ, който постави началото на периода. Имаше седемдесет седмици, определени като време на изпитание, тогава отредено на древния буквален Израил в началото на 2 300-те дни, а при завършека на тези дни изпитателният период за съвременния духовен Израил беше представен чрез десетия ден на седмия месец, който се равнява на седемдесет. 22 октомври 1844 г. е предобраз на скоро идващия неделен закон, и именно там символичните седемдесет години на време на изпитание завършват за Адвентизма от седмия ден, както това стана за юдеите, когато Стефан бе убит с камъни.

1844 представлява период, когато пристигнаха два ангела — вторият при първото разочарование, а третият при голямото разочарование. „44“ представлява двоен вестовен призив, както е представен от четиридесет и четвъртия стих на Данииел единадесета глава — вестите от изток и от север. Левит двадесет и трета глава се състои от четиридесет и четири стиха, които разделят свещените празници на пролетни и есенни. Тези четиридесет и четири стиха представляват двоен вестовен призив. Двата сезона са представени от по двадесет и два стиха всеки, така че и пролетните, и есенните празници представят двадесет и двете букви на еврейския календар. Когато тези двама свидетели от по двадесет и два стиха бъдат събрани заедно, заедно с петдесетия период, те образуват рамка от три стъпки.

Първата пътна отметка се състои от три части, последвани от пет дни, както и последната от трите пътни отметки. Средната пътна отметка е тридесетте дни на лично наставление от Христос към онези, които биват помазвани като свещеници за служба в тържествуващата църква. Левит двадесет и трета глава съответства на скритата история на стих четиридесети.

## Средни точки

Средната точка на линията от Битие, обхващаща глава единадесета до глава двадесет и втора, е глава седемнадесета, където бе установена втората стъпка от тристъпковия завет с Авраам и знакът на обрязването. Точният център на всички стихове, разположени от глава единадесета до глава двадесет и втора, е Битие 17:22:

Но завета Си ще установя с Исаак, когото Сара ще ти роди в това определено време през следната година. И престана да говори с него, и Бог се възнесе от Авраама. Битие 17:22.

Бог започна да говори на Авраам в първия стих и приключи разговора Си в двадесет и втория стих, така че целият диалог на завета на обрязването бе поставен в пророческия контекст на двадесет и двете букви на еврейската азбука, докато темата на двадесет и двата стиха беше обредът на обрязването, който трябваше да бъде извършен на осмия ден. Центърът, или средната точка, на пасажа от Битие е Божието заветно отношение със сто четиридесет и четирите хиляди, представено чрез Авраамовия завет на обрязването. Средната точка на поредицата от глави в Битие от единадесета до двадесет и втора е седемнадесета глава, а абсолютната средна точка на главата е двадесет и вторият стих, където Бог прекратява разговора Си за завета с Авраам, като по този начин поставя средната точка в контекста на еврейската азбука от двадесет и две букви. Средната точка на тези двадесет и два стиха, разбира се, е единадесетият стих.

И обрежете плътта на крайната си плът; и това ще бъде белег на завета между Мене и вас. Битие 17:11.

Средищните точки на четирите пасажа от глави единадесета до двадесет и втора в Библията включват три стиха, за да завършат мисълта на средищната точка.

Това е Моят завет, който ще пазите между Мене и вас, и потомството ти след тебе: всеки мъжки пол между вас да бъде обрязван. И ще обрязвате плътта на крайната си плът; и това ще бъде белег на завета между Мене и вас. И всеки осемдневен между вас да бъде

обрязван, всеки от мъжки пол в поколенията ви, роденият в дома, или купеният с пари от който и да било чужденец, който не е от твоето потомство. Битие 17:10–12.

Знакът е белег, който представлява знамето. Пасажът се отнася за знамето, което са сто четиридесет и четирите хиляди. Мъжкото дете трябваше да бъде обрязано на осмия ден, както и заветът на Ной беше с осемте души в ковчега; така числото осем се използва, за да свърже Ноевия завет заедно с Авраамовия завет. Те трябва да бъдат филиделхийци, защото трябва да бъдат обрязани, което Павел определя като символ на разпъването на плътта. Когато плътта е разпната, Божествеността на Христос е вътре, и това съчетание е знамето; защото, както заявява сестра Уайт: „Когато Христовият характер бъде свършено възпроизведен в Неговите чеда, Той ще дойде, за да ги вземе.“

„Човешкото естество е покварено и справедливо е осъдено от един свят Бог. Но е осигурено средство за каещия се грешник, така че чрез вяра в умилюванието на Единородния Божи Син той да може да получи прощение на греха, да намери оправдание, да приеме осиновление в небесното семейство и да стане наследник на Божието царство. Преобразяването на характера се извършва чрез действието на Светия Дух, Който работи върху човешкия деятел, като влага в него, според неговото желание и съгласие това да бъде извършено, ново естество. Образът Божий се възстановява в душата и ден след ден той бива укрепяван и обновяван чрез благодатта и бива правоспособен все по-свършено да отразява характера на Христос в правда и истинска святост.“

„Маслото, тъй необходимо за онези, които са представени като неразумни девиси, не е нещо, което да се постави отвън. Те трябва да внесат истината в светилището на душата, за да очисти, облагородява и освещава. Това, от което се нуждаят, не е теория; това са свещените учения на Библията, които не са несигурни, несвързани доктрини, а са живи истини, обхващащи вечни интереси, които имат своя център в Христос. В Него е пълната система на божествената истина. Спасението на душата чрез вяра в Христос е основанието и стълбът на истината. Онези, които упражняват истинска вяра в Христос, я правят явна чрез святост на характера, чрез послушание към Божи закон. Те осъзнават, че истината, такава каквато е в Исус, достига до небето и обхваща вечността. Те разбират, че характерът на християнина трябва да представлява характера на Христос и да бъде пълен с благодат и истина. На тях се дава маслото на благодатта, което поддържа никога неугасваща светлина. Светият Дух в сърцето на вярващия го прави свършен в Христос. Не е сигурно доказателство, че един мъж или една жена е християнин, това, че проявява дълбоко вълнение при въздействащи обстоятелства. Христоподобният човек има в душата си дълбок, твърд, постоянен елемент и същевременно има съзнание за собствената си слабост и не бива измамен и подведен от Дявола, така че да се довери на себе си. Той познава Божието слово и знае, че е в безопасност само когато полага ръката си в ръката на Исус Христос и се държи здраво за Него.

„Характерът се разкрива в криза. Когато настойчивият глас провъзгласи в полунощ: „Ето, младоженецът идва; излезте да го посрещнете“, заспалите девиси се пробудиха от

съня си и се видя кой е направил подготовка за събитието. И двете страни бяха изненадани, но едната беше подготвена за извънредното положение, а другата се оказа неподготвена. Характерът се разкрива от обстоятелствата. Извънредните положения изваждат наяве истинския метал на характера. Някое внезапно и неочаквано бедствие, скръб или криза, някаква неочаквана болест или мъка, нещо, което изправя душата лице в лице със смъртта, ще изведе наяве истинската вътрешна същност на характера. Ще стане явно дали има или няма някаква истинска вяра в обещанията на Божието слово. Ще стане явно дали душата се подкрепя от благодатта, дали в съда с лампата има масло.“

„Времена на изпитание идват върху всички. Как се държим ние под изпита и проверката на Бога? Изгасват ли светилниците ни? или продължаваме да ги поддържаме горящи? Подготвени ли сме за всяка извънредна нужда чрез връзката си с Онзи, Който е пълен с благодат и истина? Петте мъдри девици не можеха да предадат своя характер на петте неразумни девици. Характерът трябва да бъде изграден от нас като отделни личности. Той не може да бъде прехвърлен на друг, дори ако притежателят му би бил готов да направи тази жертва. Има много, което можем да вършим един за друг, докато милостта още се бави. Можем да представяме Христовия характер. Можем да даваме верни предупреждения на заблудените. Можем да изобличаваме, да порицаваме, с всяко дълготърпение и поучение, като прилагаме ученията на Светото Писание към сърцето. Можем да оказваме сърдечно съчувствие. Можем да се молим един с друг и един за друг. Като живеем предпазливо, като поддържаме свят разговор, можем да даваме пример какъв трябва да бъде един християнин; но никой човек не може да даде на друг своя собствен образец на характер. Нека надлежно да вземем под внимание факта, че трябва да бъдем спасени не като групи, а като отделни личности. Ще бъдем съдени според характера, който сме изградили. Опасно е да пренебрегваме подготовката на душата за вечността и да отлагаме примирението си с Бога до смъртното ложе. Чрез всекидневните дела на живота, чрез духа, който проявяваме, ние определяме вечната си участ. Който е верен в най-малкото, верен е и в многото. Ако сме направили Христос свой образец, ако сме ходили и работили така, както Той ни е дал пример в Своя собствен живот, ще можем да посрещнем тържествените изненади, които ще ни сполетят в опитността ни, и да кажем от сърце: „Не Моята воля, а Твоята да бъде.““

„Именно във времето на изпитване, във времето, в което живеем, ние трябва спокойно да размишляваме върху условията на спасението и да живеем според условията, изложени в Божието слово. Трябва да възпитаваме и обучаваме себе си, час по час и ден след ден, чрез внимателна дисциплина, за да изпълняваме всеки дълг. Трябва да се запознаем с Бога и с Исус Христос, Когото Той е изпратил. Във всяко изпитание наша привилегия е да се опрем на Онзи, Който е казал: „Нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мен; и ще се примири с Мен.“ Господ казва, че е по-готов да ни даде Светия Дух, отколкото родителите са да дадат хляб на децата си. Тогава нека имаме елея на благодатта в съдовете си заедно със светилниците си, за да не бъдем намерени между онези, които са представени като неразумни девици, които не бяха приготвени да излязат да посрещнат младоженеца.“ Review and Herald, September 17, 1895.

Знамето на сто четиридесет и четирите хиляди, които бяха предобразени чрез обрязването на Авраам и осемте души в ковчега, са мъдрите девиси в притчата, които съвършено отразяват характера на Христос в скоро настъпващата криза. Напълно уместно е, че сестра Уайт завърши този пасаж, като цитира Исаия, защото това е пасаж, който пряко се отнася до времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

В онзи ден запейте за нея: Лозе с червено вино. Аз, Господ, го пазя; ще го напоявам всеки миг; за да не му навреди някой, ще го пазя нощем и денем. Ярост няма в Мене; кой би изправил против Мене в битка къпини и тръни? Бих минал през тях, бих ги изгорил заедно. Или нека се хване за силата Ми, за да се помири с Мене; и ще се помири с Мене. Той ще направи ония, които произлизат от Яков, да пуснат корен; Израил ще разцъфти и ще покара, и ще изпълни лицето на света с плод. Поразил ли го е, както порази онези, които го поразяваха? Или е бил убит според клането на ония, които бяха убити от него? С мярка, когато го изпращаш, Ти ще се препираш с него; Той удържа бурния Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това ще се очисти беззаконието на Яков; и това е целият плод от отнемането на греха му: когато направи всички камъни на олтара като варовикови камъни, стрити на късове, ашерите и идолите няма да устоят. Но укрепеният град ще запустее, и жилището ще бъде оставено и изоставено като пустиня; там телето ще пасе, там ще ляга и ще оголва клоните му. Когато клоните му изсъхнат, ще бъдат пречупени; жените идват и ги изгарят; защото това е народ без разум; затова Оня, Който го е създал, няма да му покаже милост, и Оня, Който го е образувал, няма да му окаже благоволение. Исаия 27:2–11.

„Денят на източния вятър“, когато беззаконието на Яков се очиства, а другата класа от „люде без разум“ бива събирана и изгаряна, е времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. В този период онзи, който желае да сключи мир с Христос, може да стори това, но последните движения са бързи.

Свещениците трябваше да бъдат на тридесет години, когато започваха да служат, а сто четиридесет и четирите хиляди са царственото свещенство на Петър, което подновява завета с Бога в последните дни.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос. 1 Петр. 1:5.

Свещениците бяха подготвени да служат по време на осемдневна служба на помазване; следователно числото осем е символ на помазаното свещенство, което е вътре в ковчега.

## **Жезълът на Аарон**

Помазаното свещенство на сто четиридесет и четирите хиляди е представено в ковчега на завета чрез Аароновия жезъл, който разцъфна. Когато Аароновият жезъл разцъфна, това установи разграничение между Аарон и другите жезли на Израилевите племена, които не разцъфнаха. В Писанията именно дъждът поражда разцъфването на растенията.

Всички пророци се обръщат към последните дни, затова Аароновият жезъл на свещенството представлява помазанието на сто четиридесет и четирите хиляди в обстановка, съответстваща на Илия на Кармил и на милеритите през 1844 година. Това се отнася до момента, когато има ясно разграничение между истинските и лъжливите вести на късния дъжд. Това разграничение е направено от Йоил, когато той посочва, че „новото вино“ е отсечено от една класа. Класата, от чиито уста е отсечено новото вино, са пианиците на Ефрем от Исая. Те са също и онези, които обвиниха учениците, че са пияни на Петдесетница, и те са бунтовниците от 1888 година, които последваха бащите си, които бяха бунтовниците от 1863 година. Всички тези пророчески линии се съгласуват с линията, която сестра Уайт определя като настъпваща, когато светът осъзнае, че адвентизмът е знаел за огнените топки над Нешвил приблизително сто двадесет и пет години и не е казал нищо.

## **8, осемдесет и 81**

Числото тридесет и числото осем са символи на свещенството на сто четиридесет и четирите хиляди, които са знамето на последните дни, представляващо съчетанието на Божественост и човечност. Числото осем е десятък от числото осемдесет, което е числото на осемдесетте храбри свещеници, които заедно с първосвещеника се възпротивиха на цар Озия, когато той се опита да принесе тамян на святото място. Осемдесет и едно представлява Божественост, съчетана с човечност, в контекста на свещенството на тържествуващата църква. Историята за бунта на Озия свързва това свещенство на осемдесет и едно именно в кризата, която съответства на бунта на Птолемей непосредствено след битката при Рафия. Всички пророци посочват последните дни, така че свещенството на Божествеността, съчетана с човечност, което е свещенството на тържествуващата църква, съставено от осемдесет човешки свещеници и един Божествен Първосвещеник, е разпознато в историята, която започна през 2014 г., когато беше започната Украинската война.

Средната глава от дванадесетглавната поредица на Битие е глава седемнадесета. Средният стих от дванадесетглавната поредица е стих двадесет и втори. Стих двадесет и втори отбелязва отчетлив край на разговор между Бога и Авраам, който започва в стих първи, като така определя стих двадесет и втори като края на една пророческа линия, която носи знака на двадесет и двете букви на еврейската азбука. Средният стих от поредицата от двадесет и два стиха е стих единадесети, който на свой ред е средният от три стиха, които посочват знамето на сто четиридесет и четирите хиляди. Следователно стих единадесети е средният от три отделни стиха, а стих единадесети предава основната истина не само на двадесет и двата стиха, но и на трите стиха, в които се намира, като така определя стихове единадесети и двадесет и втори като начало и край на основната мисъл. И така, стихове единадесети до двадесет и втори в глава седемнадесета са основната тема на глави единадесета до двадесет и втора.

Средата на единадесета до двадесет и втора глава в книгата на Матей е шестнадесета глава.

Тогава Той заръча на учениците Си да не казват никому, че Той е Исус Христос. Матей 16:20.

Както и в средната точка на Битие, двадесети стих отбелязва края на един определен разговор, започнал в тринадесети стих, когато Христос и учениците пристигнаха в Кесария Филипова.

А когато Исус дойде в пределите на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: За кого Ме мислят човещите, Мене, Човешкия Син? А те казаха: Едни казват, че си Йоан Кръстител; други — Илия; а трети — Еремия или един от пророците. Той им каза: А вие за кого Ме мислите? А Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. А Исус в отговор му каза: Блажен си ти, Симоне, сине Йонин; защото не плът и кръв са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз също ти казвам, че ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Тогава Той заръча на учениците Си да не казват никому, че Той е Исус Христос. Матей 16:13–20.

## Рафия и Паниум

Не само че средният пасаж на Матей представлява отделен разговор и отделна тема, но както заветната символика на свидетелството в Битие съответства на битката при Рафия, така и разговорът на Матей се провежда в Кесария Филипова, която е Паниум. Паниум от петнадесети стих на Даниил единадесета глава е средната точка в дванадесетглавната линия на Матей, а Рафия от единадесети стих на Даниил единадесета глава е средната точка на дванадесетглавната линия на Битие.

Двеста и петдесетте години, които започнаха през 457 г. пр. Хр., завършиха през 207 г. пр. Хр., в средната точка между Рафа от единадесети стих и Паниум от петнадесети стих, където се събират знакът на Авраамовото обрязване и Петровото изповядване на Месията. В линията на Евангелието според Матей Петър свидетелства за своето разпознаване на Христос, Божия Син, при Неговото кръщение.

Симон означава „онзи, който чува“, а Барйона означава „син на гълъба“. Симон беше човек, който чу вестта за кръщението на Христос, когато Светият Дух слезе във вид на гълъб. Кръщението на Христос беше предобраз на 11 август 1840 г., когато слезе силният ангел от Откровение десета глава. Същият ангел слезе на 11 септември. Петър представлява онези, които разпознават 11 септември като изпитната вест за поколението на сто четиридесет и четирите хиляди.

Петър представлява онези, които прилагат методологията „ред след ред“. Той е „синът“ на гълъба, така че като син символично представлява последното поколение. Петър е символ на последното поколение, и чрез символичното числово значение на името му той представлява сто четиридесет и четирите хиляди. Петър представлява последното поколение, което чува вестта за овластяването, когато Христос се явява в пророческата линия. Петър разпозна вестта, свързана с кръщението на Христос, и така Петър можеше да разпознае Исус като Помазаника, което на еврейски е Месия, а на гръцки — Христос. Петър



представлява онези, които разбират, че ангелът от Откровение осемнадесета глава, който слезе на 11 септември, бе слязъл също и на 11 август 1840 година. Петър представлява онези, които разбират 11 септември като ориентир, който се утвърждава единствено чрез свидетелството на две или три линии.

Изповедта на Петър е, че 11 септември обозначава настъпването на третото горко, което е изпитната вест за последното поколение. Именно при тази изповед настъпва промяната на името. Авраам е при Рафа, а Петър е при Паниум, непосредствено преди кръста. Между Паниум и кръста Петър ще посети Планината на преображението. Именно при Паниум Симон се променя в Петър, когато даде своята изповед за изпитната вест за своето поколение. За стоте четиридесет и четири хиляди тази изпитна вест е ислямът на третото горко, който настъпи в пророческата история на 11 септември.

Началото на изпитанието на адвентизма започна на 11 септември, а в края на изпитанието на адвентизма ислямското послание на третото горко определя кога и къде името на Симон е променено. Вестта, която Петър разбира накрая, и която в началото беше предобразена от вестта на 11 септември, е поправената вест за огнените кълба на Нешвил. Там празникът на тръбите настъпва във връзка с възнасянето на знамето и затворената врата на Деня на умилоствението.

Ще продължим тези неща в следващата статия.